



Asiantuntijahaastattelu **Rolf Wickström** metsäneuvoja

Mikä on Suomen lehtometsien tilanne ja miltä tulevaisuus näyttää? Miten lehtojen hoitoa pitäisi parantaa? Näitä asioita kysyn metsäneuvojana metsänhoitoyhdistys eteläisellä metsäreviirillä 32 vuotta ennen eläköitymistään toimineelta Rolf Wickströmiltä. Keskeytän hänen istutustyömaansa ja tauko kuulemma kelpaa, joten vaihdamme muutaman sanan. Hän epäilee lehtojen monimuotoisuuden tulevaisuuden olevan hyvä. Jotta hyvään tulevaisuuteen päästään, tulee taimikoiden hoidon kautta lisätä lehtipuuta lehdoissa. Kun kuusettuminen saadaan estymään, on lehtokasveilla paremmat elinolosuhteet. Kuusettuminen köyhdyttääkin lehtoja tehokkaasti, koska sen pimentävä vaikutus on pahimmillaan niin voimakas.

Positiivisena puolena hän kertoo havainneensa metsissä tammien taimia huomattavasti enemmän kuin ennen. ”1950-luvulla istutettiin asutuksen lähistölle paljon tammia, ja nyt niiden ansiosta tammia leviää asutusten lähimetsiin. Metsänomistajille tammi tuntuu olevan mieluinen puu, joka usein säästetään.” kertoo Wickström. Hän muistuttaa, että lehtojen käsittelyssä ei saa olla liian ahne, koska se köyhdyttää monimuotoisuutta. Lehtojen hoidossa harkittu suunnitelma ja hyvä toteutus ovat avaimia onnistuneeseen lopputulokseen. Aina hoitoa ei tarvita ollenkaan, se on hyvä muistaa.

Suurimpana ongelmana lehtojen hoidossa Wickström näkee kiireen. Metsäammattilaiset juoksevat leimaamassa leimikoita kiireellä, jolloin asioita jää huomaamatta. Myös kohteiden pienialaisuus aiheuttaa sen, että joskus alue jää vahingossakin hakkuun alle. Hän kokee, että metsäneuvojalla on suuri vastuu siinä, miten lehtoja hoidetaan. Pelkkä metsäsuunnitelman tuijottaminen ei kannata, vaan maastossa tulee käydä. Asiakkaan kohtaaminen on tärkeää metsäammattilaisen osaamista. On hyvä, että metsäneuvoja tuntee asiakkaansa, jolloin hän tietää kenelle voi mistäkin asiasta puhua ja miten. Monet metsänomistajat jopa säikähtävät, jos omalta tilalta löytyy jotain suojeltavaa.

Miten sitten perustella metsänomistajalle, että hänen kannattaisi hoitaa arvokasta lehtoaan eri lailla kuin tavallista talousmetsää? Yksi keino saada metsänomistaja säästämään lehtokohteitaan, on ehdottaa hakkuiden kohdistamista leimikon muuhun osaan ja arvokkaan kohteen säästämistä odottamaan METSO-korvausten kasvamista, ehdottaa Wickström. Aina löytyy kuitenkin metsänomistajia, jotka eivät halua suojella alueitaan. Hän kuitenkin kokee, että tämä tilanne tulee muuttumaan, kun nuorempi sukupolvi ottaa metsät haltuunsa. Nuoremmilla on tuloja muualtakin kuin metsästä, eikä rahalla ole enää niin suurta roolia metsänhoidossa. Ostomiesten rooli on myös tärkeä, asiaa pitäisi ottaa enemmän esille, Wickström sanoo. Tilanne valitettavasti on se, että jos ostomies ehdottaa metsänomistajalle alueen erilaista käsittelyä, tulee kauppaan yleensä hidastusta, joka ei ole toivottu asia yleensä kummallekään osapuolelle.

Lehtoja on haastavaa saada suojeluun METSO-ohjelman kautta ja Wickström näkee yhtenä ratkaisuna suurempien alojen saamisen suojeluun. Talousmetsälehdot ovat yleensä niin pieniä alueita, että kannattaisi kartoittaa, löytyisikö lehdon ympäristöstä esim. METSO-ohjelmaan soveltuva lahopuualue ja yhdistää alueet yhdeksi suuremmaksi suojelualueeksi. Tällöin METSO-suojelu tulisi kannattavammaksi metsänomistajalle.

Kiitos haastattelusta!

Haastattelijana Taija Jussila, Suomen metsäkeskus, Lehtometsien havinaa Pirkanmaalla -hanke.



metsäkeskus